

Sygn. akt VI Ka 917/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Marek Wojnar (spr.)

SR del. Joanna Daśko

protokolant: sekretarz sądowy Joanna Szymańska

przy udziale prokuratora Jerzego Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 r.

sprawy A. K. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 13 maja 2013 r. sygn. akt IV K 540/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary grzywny przyjmuje art. 33 § 2 kk; utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części; koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 917/13

UZASADNIENIE

A. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 27 sierpnia 2007 roku w W. jako właściciel firmy (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) wystawił w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zatrudnieniu w jego firmie na stanowisku pracownika fizycznego R. W. (1) wiedząc, iż osoba o tych danych osobowych nigdy nie była zatrudniona w w/w firmie, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.;

II. w dniu 27 sierpnia 2007 roku w W. swoim zachowaniem ułatwił R. W. (1) dokonanie przestępstwa oszustwa o łącznej wartości 1652 złotych na szkodę firmy (...) S.A. w ten sposób, że potwierdził pisemnie zatrudnienie we własnej firmie (...) wystawiając niezgodne z rzeczywistością zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

III. w dniu 27 sierpnia 2007 roku w W. podrobił podpis pracownika kadr i płac A. L. na zaświadczeniu o zatrudnieniu i zarobkach R. W. (1) na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w firmie (...), tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2013 roku, sygn. akt IV K 540/12, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi -

Południe w W. oskarżonego A. K. (1), w ramach zarzucanych aktem oskarżenia czynów, uznał za winnego tego, że w dniu 27 sierpnia 2007 roku w W. udzielił pomocy ustalonej osobie do wyłudzenia od (...) S.A. z siedzibą w W. mienia w postaci dwóch telefonów komórkowych marki (...) oraz świadczenia usług telekomunikacyjnych, w ten sposób, że w celu użycia za autentyczne, wystawił własnoręcznie na dane R. W. (1) zaświadczenie o jego rzekomym zatrudnieniu i uzyskiwanych zarobkach w firmie (...) na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, przy czym w miejscu osoby wskazanej jako wystawca tego dokumentu podrobił podpis A. L., mając świadomość, iż w prowadzonej działalności gospodarczej nie zatrudnia takowej kobiety, jak również R. W. (1), który to dokument przekazał następnie ustalonej osobie, która przy użyciu tego podrobionego zaświadczenia doprowadziła wspomnianego operatora telekomunikacyjnego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1652,72 złotych za pomocą wprowadzenia w błąd przedstawiciela pokrzywdzonego podmiotu co do swego zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów, a także co do zamiaru wywiązania się

z obowiązków wynikających z zawartej umowy i za tak opisany czyn na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał A. K. (1), zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył temu oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby; na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw.

z art. 33 § 1 i 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych; na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego A. K. (1) do naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...)S.A. z siedzibą w W. kwoty 1652,72 zł w terminie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku; na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 złotych, zaś w pozostałym zakresie na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ich ponoszenia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżył on ten wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego A. K. (1) i zarzucił mu obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 71§ 1 k.k. polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego na podstawie art. 71§ 1 k.k.

w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł, podczas gdy grzywna na tej podstawie może być orzeczona tylko wtedy, gdy jej orzeczenie na innej podstawie nie jest możliwe, zarówno jako kary samoistnej (art. 33 § 1 k.k.), jak

i kary kumulatywnej obok kary pozbawienia wolności (art. 33 § 2 k.k.), zaś

w realiach przedmiotowej sprawy z uwagi na ustalenie, że działanie oskarżonego A. K. (1) miało na celu osiągnięcie korzyści majątkowej, zasadnym było wymierzenie wobec niego kary grzywny w oparciu o przepis art. 33 § 2 k.k.

W konkluzji apelacja wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III poprzez orzeczenie wobec A. K. (1) na zasadzie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Słuszny jest zarzut skarżącego obrazy prawa materialnego – art. 71 § 1 k.k. polegający na przyjęciu tego przepisu jako podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego. Przepis ten może bowiem stanowić podstawę orzeczenia kary grzywny tylko wtedy gdy (przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności) jej wymierzenie na innej podstawie nie jest możliwe (por. wyrok SN z dnia 19.04.2013 r., V KK 17/13, LEX nr 1313140, wyrok SN z dnia 26.03.2013, V KK 10/13, Prok.i Pr.-wkł. 2013/6/7). W świetle poczynionych przez Sąd meriti ustaleń bezspornym jest, że oskarżony A. K. (1)działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inną osobę – R. W. (2). Zgodnie bowiem z art. 115§ 4 k.k. korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Skoro zatem oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej to podstawą wymierzonej mu grzywny obok

orzeczonej kary pozbawienia wolności (nawet w sytuacji warunkowego zawieszenia jej wykonania) jest przepis art. 33 § 2 k.k., a nie przepis art. 71 § 1 k.k.

Dlatego też podzielając zarzut apelacji prokuratora Sąd Okręgowy uwzględnił jej wniosek i zmienił zaskarżony wyrok przez przyjęcie jako podstawy orzeczenia kary grzywny przepisu art. 33 § 2 k.k.

Wobec tego, że wywołana apelacją prokuratora zmiana zaskarżonego wyroku nastąpiła na skutek wskazanej na wstępie obrazy prawa materialnego, na co oskarżony nie miał żadnego wpływu, kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.